

СВЕТОСАВНИК

СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕНОШКОЛСКЕ ОПШТИНЕ „СВ. САВА“

230 Station St., CARLTON NORTH, VIC., 3054

МОДЕЛ НАШЕ ЛАЗАРИЦЕ
ХРАМА СВ.САВЕ

»ХРИСТОС ВОСКРСЕ '92 «

МИРОСЛАВ

ЛИКАНА

ЗОРАН

Оркестар: Слободана Ракића

Ускршња забава

МЕЛБУРН - 26. април 1992. од 19 часова.

Сала Ц.Ш.О. "Свети Сава" - Карлтон.

212 Diamond Creek Rd. GREENSBOROUGH.

РЕЗЕРВАЦИЈЕ: Раде Глоговац-338 7408

Брано Николић-462 1186

Витомир Обрадов - 330 3749

Раде Вујић-435 8643

Божо Ковач - 795 9136

о. Драгомир Шиповац-3668390

У знак јединства и будућег сложног рада на српском црквеном пољу, решиле су две ЦШО: Св.Саве и Св.Стефана, да одрже б р а т с к у з а б а в у

У СУБОТУ ВЕЧЕ

9.МАЈА 1992

CHURCH RD. KEYSBOROUGH

Исту вече ће наступити све фолклорне групе обе црквено-школске општине.

Таква заједничка приредба ће бити одржана и код нас у Гринзбари током ове године.

ДОБРО ДОШЛИ!

РАСПОРЕД БОГОСЛУЖЕЊА

18. април - ВРБИЦА-ЛАЗАРЕВА СУБОТА
ВЕЧЕРЊЕ У 7.УВЕЧЕ
19. април - ЦВЕТНА НЕДЕЉА
СВ.ЛИТУРГИЈА И ПРИЧЕШЋЕ
23. април - ВЕЛИКИ ЧЕТВРТАК
БДЕНИЈЕ СА 12.ЈЕВАНЂЕЉА
ХРИСТОВОГ СТРАДАЊА У 7.
24. април - В Е Л И К И П Е Т А К
Царски часови у 10.сати;
ИЗНОШЕЊЕ СВЕТЕ ПЛАШТАНИЦЕ
И ПОЛАГАЊЕ У ГРОБ У 7.Ч.
25. април - ВЕЛИКА СУБОТА:
Литургија и причешће у 10
26. април - ВАСКРСЕЊЕ - У ПОЛА НОЋИ
СВ.ЛИТУРГИЈА У 10.САТИ
27. април - ВАСКРШЊИ ПОНЕДЕЉАК:
Служба у 10.часова
- .....
2. мај --- ТОМИНА НЕДЕЉА
Св.Литургија у 10 сати
6. мај --- СВЕТИ ЂОРЂЕ
Служба у 9.часова, а затим
резање славских колача.
10. мај -- НЕДЕЉА МИРОНОСИЦА И
СПАЉ.МОШТИ СВЕТОГ САВЕ: ?
Св.Литургија у 10.сати ?

ХРИСТОС ВАСКРСЕ!

ЊЕГОВОЈ СВЕТОСТИ ПАТРИЈАРХУ СРПСКОМ Г. ПАВЛУ;
ЊЕГОВОМ ПРЕОСВЕШТЕНСТВУ ЕПИСКОПУ Г. ВАСИЛИЈУ;
ЊЕГОВОМ ПРЕОСВЕШТЕНСТВУ ЕПИСКОПУ Г. ЛОНГИНУ;
СВЕШТЕНСТВУ И СВЕШТЕНОМОНАШТВУ ОВЕ ЕПАРХИЈЕ,
као и свим члановима ове црквено-школске
општине; чланицама Кола српских сестара,
као и свим парохијанима и Србима васколиког
Српства:

ЧЕСТИТАМО НАЈВЕЋИ ХРИШЋАНСКИ ПРАЗНИК
ВАСКРСЕЊА ХРИСТОВА УЗ ПОБЕДОНОСНИ ПОЗДРАВ:

Х Р И С Т О С   В О С К Р Е С Е !

ВАСКРСЕЊЕ ЛАЗАРЕВО

У селу Витанији, близу Јерусалима, живео је побожан човек, по имену Лазар. Лазар је имао у дому две сестре: Марту и Марију. Они су од почетка веровали да је Исус Христос Син Божји, који је дошао да спасе људе од греха и смрти. Сматрали су се веома срећним што је Господ Исус Христос више пута навраћао у њихову кућу.

Једном се Лазар разболи. Сестре његове Марта и Марија, узнемирене овом болешћу, одмах послаше једнога човека да обавести Господа, у кога су оне веровале, и у кога су полагале сву своју наду. Но Господ је проповедао далеко, на другој страни земље. Када га гласник нађе и саопшти му вест о Лазаревој болести, Господ му рече: „Ова болест није на смрт, него на славу Божију“ — то ће рећи, да ће се због ње прославити Син Божји. У међувремену Лазар умре, и сахранише га.

Господ је тамо остао још два дана учећи народ. Потом рече ученицима: „Лазар, наш пријатељ, заспа. Идем да га пробудим“. Ученици нису разумели право значење Христових речи, па рекоше учитељу: „Ако је заспао, устаће“. Када је Господ видео да га ученици нису разумели, Он им рече да је Лазар умро. Затим додаде: „Хајдемо к њему!“. И Господ крене са ученицима за Витанију.

Када су се после дугог пешачења приближавали Витанији, (Лазар већ четири дана беше у гробу) Марта, чувши да Христос долази, пође му у сусрет и плачући рече: „Господе, да си Ти био овде, не би мој брат умро. А и сад знам, да ће Ти Бог дати штогод у Њега заиштеш“. Господа обрадоваше речи Мартине, јер беху пуне вере да је Он Син Божји, па потврди њену веру речима: „Твој ће брат устати“. „Знам, одговори му Марта, да ће устати о васкрсењу у последњи дан“. Мислила је да ће то бити у дан последњег суда Божијег. Господ јој на то одговори да је Он васкрсење и да је Он тај који даје живот. Са речима пуним вере Марта рече: „Ја верујем да си Ти Христос, Син Божји, који је требало да дође на света!“.

Потом Марта похита кући да обрадује своју сестру Марију да долази Господ. Ту је било и много света, који је дошао да утеши сестре у њиховој тузи. Чим Марија чу радосну вест похита и она пред Господа, паде пред Њим на колена и кроз плач рече: „Господе, да си Ти био овде, не би умро мој брат“.

Плач сестара и туга многих присутних толико дирну Господа да и сам засузи и упита: „Где сте га метнули?“ Марта и Марија поведоше Господа у правцу једне пећине, пред којом се налазила гробница, у којој је њихов брат Лазар био сахрањен. За њима пођоше ученици Христови и мноштво народа.

Када су стигли до гробнице у којој је Лазар био сахрањен, Господ рече: „Уклоните камен!“ — којим је гробница била затворена. Али Марта тада примети: „Господе, већ се сигурно осећа, јер је већ четири дана у гробу“. Но Господ је благо опомену: „Не рекох ли ти Ја, да ако верујеш, видећеш славу Божју“. Тек што је то рекао људи скинуше плочу са гроба. Тада Спаситељ подиже очи ка небу и рече: „Оче, знадох да ме свагда услишаваш; него рекох народа ради који овде стоји, да верује да си Ме послао“. Затим се обрати умрломе и рече: „Лазаре, изиђи напоље!“. Истог тренутка мртавац оживе. Но пошто му је тело било, по ондашњем обичају, обавијено платном, Господ рече присутнима: „Разрешите га и пустите нека иде“. И Господ се са Лазаром и ученицима својим врати Лазаревој кући где оста да преноћи.

Ово велико чудо учини Господ пред многим Јудејима, који, када видеше да Он и мртве оживљује, повероваше да је заиста Он Син Божји и свима говораху о Њему као о Богу. Многи од присутних пођоше јеврејским првосвештеницима и старешинама да им јаве како је Христос васкрснуо Лазара из мртвих. Ови пак, чувши за то, уплашише се веома, јер су се бојали да цео народ не поверује у Њега. И почеше да се договарају како да Га ухвате и убију.

Чудо васкрсења Лазара десило се у суботу на осам дана пре Христовог васкрсења. Ову суботу наша Црква и наш народ назива: *Лазарева субота*.

СВЕЧАНИ УЛАЗАК ГОСПОДА ИСУСА ХРИСТА У ЈЕРУСАЛИМ

Сутрадан по васкрсењу Лазара у селу Витанији Господ пође са ученицима у Јерусалим. Приближавао се велики празник Пасхе, када су многи Јевреји из унутрашњости долазили у град и у јерусалимски храм. На изласку из села Витаније окружи га многи народ, јер беху чули, како је васкрсао Лазара из мртвих. Сви су хтели да га виде. Што су даље ишли, мноштво је постајало све веће. Многи народ, чувши да Исус иде у Јерусалим, узе гране од палме и изиђе Му у сусрет.

Када су били близу Јерусалима Господ дозвољава два своја ученика и посла их на раскршће, које је било испред њих, да му доведу магаре, које ће тамо наћи. Ученици поступи-

ше како им Господ заповеди, доведоше Му магаре, бацише преко њега своје хаљине и Господ га узјаха, па наставише путовање за Јерусалим.

У граду се већ исто тако пронео глас да долази Онај који је васкрсао Лазара, па многи похиташе да Га пресретну. Видевши Га како пролази јашући на магарету, људи простираху хаљине своје по путу испред Њега, други опет кидаху и бацаху пред Њим палмове гранчице и цвеће. Сви су почели у радости да хвале Бога за сва чуда што су видели, па певаху и клицаху:

„Осана! Благословен је Онај који иде у име Господње, цар Израиљев! Осана сину Давидову! Мир на небу и слава на висинама!“

Народ је био целим путем расположен — док Спаситељ беше тужан, јер је знао да га овде, у Јерусалиму, очекују страдања. На овом путу он је Јерусалиму и његовом храму прорекао рђаву будућност — да ће бити разрушени и спаљени, јер нису познали време у коме их је походио Спаситељ света.

Када су пролазили Јерусалимом, узбуну се сав град од повика и клицања. Многи, видевши све ово, питаху: „Ко је то?“ А народ говораше: „Ово је Исус, пророк из Назарета“.

Стигавши у град, Господ уђе у храм. Видевши у дворишту храма многе трговце, који су ту продавали стоку и птице за жртве — узе бич и све их истера и столове њихове испремета говорећи:

„Дом мој је дом молитве, а ви начинисте од њега пещину разбојничку“.

Потом донесоше пред Њега болесне, хrome и слепе — и Он их све излечи.

Првосвештеници јудејски видевши све ово тражили су како би ухватили и погубили Исуса, али нису смели од народа, јер многи од Јудеја због Њега одлажаху и вероваху у Исуса. Али не набоше шта да учине с Њим, јер се плашише народа који Му једнако клицаше: „Осана!“ (тј. Слава Ти!“)

Наша Црква је у спомен овога догађаја установила празник који се зове — *Свечани улазак Господа Исуса Христа у Јерусалим* — или *Цвети*. Овај се празник празнује у недељу пред Васкрсом.

Код нас се уочи овога празника уносе у храм зелене гранчице врбе, која се потом освећује и раздаје вернима. Зато се тај обичај код нас назива — *Врбица*.

ХРИСТОВА ТАЈНА ВЕЧЕРА И УСТАНОВА СВ. ПРИЧЕШЋА

Непријатељи Спаситеља тражили су згодну прилику да Га ухвате када Он буде сам, а затим да Га убију. Нису смели да то јавно учине када је Он са осталим светом долазио у храм, јер су се плашили народа, који се скупљао око Њега и радо слушао Његову проповед. Зато су очекивали згодну прилику.

У томе им поможе један од дванаесторице Христових ученика, Јуда из Кариота, који оде главарима свештеничким и понуди да им изда свога Учитеља, када буде Он сам, без народа. Они му обећаше новац у накнаду за то — тридесет сребреника. Зато се Јуда назива *издајником*.

Приближавао се дан јеврејске Пасхе. За тај празник су Јевреји месили пресне (бесквасне) хлебове и клали пасхално јагње, као успомену на избављење из мисирског ропства.

У четвртак пред празник Пасхе ученици запиташе свога Учитеља да им каже место, где ће да припреме пасхалну вечеру. Он посла своје ученике Петра и Јована, да дођу у град, рекавши им, да ће успут срести човека који носи воду у крчагу. Они треба да пођу за њим и он ће им показати то место. Ученици су послушали заповест Учитељеву и спремише пасхалну вечеру. Пред вече дође у онај дом и сам Господ са осталим ученицима. Да би показао својим ученицима како треба један другога до воле и један другоме да служе, Он узе суд са водом и убрус и поче да

им пере ноге и да их брише убрусом. Када је дошао ред на апостола Петра он се бранио говорећи: „Господе, зар Ти моје ноге да переш?“ Тада му Христос рече; „Шта ја чиним Ти сада не знаш, али ћеш после разумети“. Апостол Петар схвати да се под тим крије нешто више него што је обично прање ногу, па рече своме Учитељу: „Господе, не само моје ноге, него и руке и главу“. Господ на то одговори: „Опраноме, не треба до само ноге опрати, јер је сав чист. И ви сте чисти, али не сви“. Речи ове тицале су се Јуде издајника, јер је Господ знао да ће га он издати.

Оправши ноге својим ученицима, Господ седе са њима за трпезу. За време вечере Он им објави жалосну вест, да се међу њима налази један, који ће још те ноћи издати свога Учитеља. Чувши то, ученици у недоумици питаху свога Учитеља: „Да нисам ја, Господе?“ Тада им он одговори: „Онај је, коме ја дам умочен залагај“. Рекавши то, замочи хлеб у со и даде га Јуди издајнику. А Јуда узевши залагај одмах изиђе напоље, у ноћ. После тога вечера се наставила.

У току вечере Господ је узео у руке хлеб и помоливши се Богу, преломио га је и давао ученицима говорећи: „Узмите, једите, ово је тело Моје, које се ломи за вас ради опроштаја грехова“.

Затим је узео чашу са вином, па се такође помоли Богу и даде ученицима својим говорећи:

„Пијте од ње сви, јер је ово крв Моја, која ће се пролити за вас и за многе ради опроштаја грехова“.

И једоше ученици тело Христово и пише из чаше сви крв Његову.

После установљења св. тајне причешћа Господ је са својим ученицима пошао ка Маслинској гори, близу Јерусалима. Када су били близу, рече: „Ове ноћи ћете се сви саблазнити о Мене“ (тј. сви ћете се поколебати). Апостол Петар, који је често у име осталих ученика потврђивао веру у Спаситеља одговори: „Ако се и сви саблазне (поколебају), ја нећу!“ Но Господ му рече: „Заиста ти кажем. Још ноћас, пре но што петао пред зору запева, трипут ћеш ме се одрећи“.

Ова последња Христова вечера са ученицима зове се тајна вечера, јер је на њој установљена св. тајна причешћа, на којој је Господ претворио хлеб у своје тело и вино у своју крв.

ХВАТАЊЕ ГОСПОДА ИСУСА ХРИСТА

После тајне вечере Господ пође са ученицима у један врт у подножју Маслинске горе близу села Гетсиманије. Ту се он често задржавао са својим ученицима, кадгод би боравио у Јерусалиму. Када су стигли у врт Господ рече ученицима да се одморе. Он сам удаљио се мало даље да се помоли Богу.

Јуда издајник је знао за ово место где се Христос често пута молио.

Пошто је Господ устао од молитве, вратио се ученицима и нашао их где спавају, јер су били уморни. Затим им је јавио да је дошао тренутак, у који треба да буде предан у руке грешника, да пролије своју божанску крв ради спасења свих људи. И док је Он ово говорио ученицима, приближавала се једна група људи наоружаних мачевима и копљима. То беху слуге јеврејских старешина. Њих је водио Јуда издајник, који се са њима договорио: „Кога ја целивам, онај је Христос. Њега хватајте и водите“. И Јуда заиста приступи Господу и пољуби Га у образ уз речи: „Зраво Учитељу“. Господ му рече: „Зар пољупцем издајеш Сина Божјег?“

Војници ухватише Господа и почеше Га везивати. Ученици, видећи шта се дешава са њиховим Учитељем, питаху се како да Га бране. Апостол Петар, који је имао мач, извади га и замахну њиме на једног војника. Видећи то

---

* Пост је добровољно лишавање од телесних задовољстава и савлађивање тела у циљу уздизања духа над телом и човековог моралног усавршавања. Пост се састоји у уздржавању од мрсне хране, у умерености сваке врсте, у појачаној свакодневној молитви, појачаним делима милости и свим хришћанским врлинама, а у уздржавању од рђавих дела, мисли и жеља. У посту се човек више сећа Бога неголи себе и постаје Богу ближи; пост помаже човеку да се очисти од зла и да се научи вршењу заповести Божјих; он доноси олакшање духу и прибавља милост Божју.

Реч причестити одн. причешћивати се, — значи постајати и сам једна чест тј. део божанских тајни, управо: суделовати, учествовати у њима.

Господ му рече: „Врати мач у корице, јер сваки који се оружја хвата, од оружја ће и погинути. Зар мислите да ја не бих могао умолити Оца мога да ми пошаље више од дванаест легиона анђела? — Али како би се испунило што стоји у Писму да ово треба тако да буде?“ Затим војници везаше Христа и поведоше Га у Јерусалим јеврејским старешинама.

Међу ученицима Христовим завлада велики страх, због чега се у страху разбежаше. Једино Петар и Јован побоше за Спаситељем, да виде шта ће се догодити са Њим.

Издајник Јуда целивом показује Христа Исуса, апостол Петар се хвата ножа и обара војника, док остали апостоли у страху беже. Старешине јеврејске светле бакљама, а војници опкољавају Христа

ХРИСТОВО СТРАДАЊЕ

Војници доведоше везаногa Господа најпре јеврејском првосвештенику Ани. Овај је испитивао Господа за његову науку. Господ му само одговори: „Ја сам говорио јавно у зборницама и у храму и ништа тајно говорио нисам. Што питаш мене? Питај оне који су слушали“. Затим се окрете присутном и радозналом свету и рече: „Ево и они знају шта сам ја говорио“. Тек што је изговорио ове речи, један од слугу првосвештеникових удари Господа по образу, рекавши: „Зар тако одговараш првосвештенику?“ На ове поруке Христос мирно одговори: „Ако сам зло рекао — докажи да је зло; ако ли добро, зашто ме бијеш?“

Када правосвештеник Ана виде да не може ништа наћи против Исуса Христа, он Га одмах упути другом поглавару, Кајафи, који је становао у истој згради. Код њега се већ беху сакупили сви поглавари и старешине народне, да се договоре о томе, како да Господа осуде на смрт. Видећи да Му не могу наћи никакве кривице, због које би Га могли осудити, они пронађоше сведоке, који су лажно сведочили против Господа. Слушајући њихова лажна сведочења Господ је само ћутао, не употребивши ни једну реч одбране. Тада Кајафа запита Господа: „Зар ништа не одговараш на оно што ови на тебе сведоче?“ А Господ је и даље ћутао. Тада Га Кајафа запита: „Заклињем Те Богом живим да нам кажеш, јеси ли ти Христос Син Божји?“ Господ је на ово питање одговорио, да је Он заиста Син Божји, кога ће видети где седи с десне стране Бога Оца и иде на облицима небеским. Кајафа тада рече осталим судијама: „Шта нам требају сведоци? Ви сами сада чусте хулу на Бога. Шта мислите о Исусу?“ А они сви одговореше да је заслужио смрт. Неки од присутних после ове осуде пљухаху Господу у лице, ругаху му се и удараху га. Но Господ је све ово трпео ћутећи.

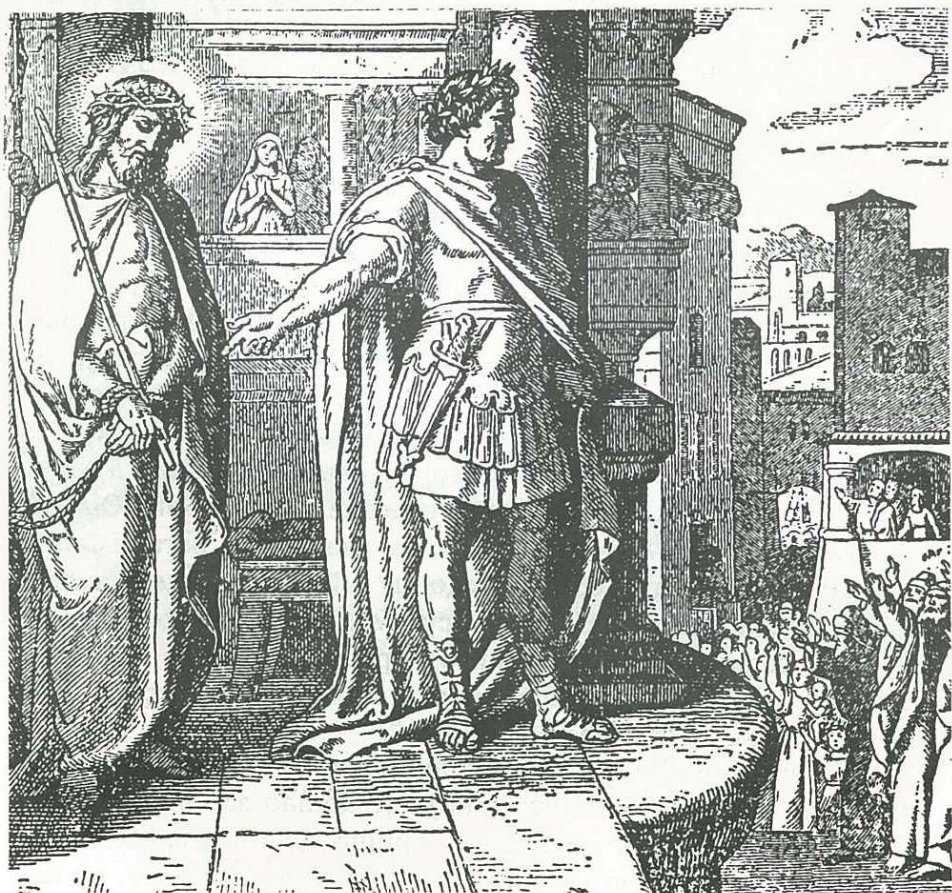
За време док је Господ трпео велика понижавања код Ане и Кајафе, апостол Петар, који је дошао за својим Учитељем чак у судско двориште, трипут је био упитан од присутних, да није он ученик тога Учитеља. У страху, он се

у кратком временском размаку трипут одрекао речима: „Не знам тога човека“. Када је пред зору по трећи пут поновио ове речи, зачуо се глас петла. Тада се Петар сети речи свога Учитеља: „Пре него што петао запева, трипут ћеш ме се одрећи“ — изиђе у двориште и плакаше горко.

Господа су војници одвели у затвор, где је требало да сачека зору.

ХРИСТОС ПРЕД СУДОМ РИМСКОГА НАМЕСНИКА ПИЛАТА

Ова ноћна испитивања као и осуда Господа од стране јеврејских првосвештеника и старешина нису имали вредности све док их не потврди и намесник римскога цара Понтије Пилат.

Да би код Пилата лакше добили одобрење своје пресуде они су против Господа лагали: да је Он буну јеврејски народ против римске власти, да је наговарао свет да не плаћа порез цару и да је за себе говорио да је Он цар.

Да би се уверио у ове отпужбе Пилат је и сам почео испитивати Христа. У једном тренутку он запита Христа: „Јеси ли ти цар јудејски?“ Господ му одговори: „Царство Моје није од овога света“ — тј. Ја сам доиста цар, али не земаљски, него небески. Затим додаде: „Ја сам зато рођен и зато добох на свет, да сведочим истину, а сваки који је од истине, слуша глас Мој“.

Видећи да Христос не полаже право на земаљску владавину, већ на служење Богу и вечном спасењу људског рода, Пилат се увери да Он није крив, за оно што су га оптуживали. Зато је рекао јеврејским старешинама: „Ја никакве кривице не налазим на Њему“.

Пилат је био решен да Господа ослободи. Но да би задовољио и народ он рече: „Не налазим на овоме човеку никакве кривице, што против Њега наводите. Хоћу да га казним шибањем па да га пустим на слободу“. Затим се сетио Пилат лепог обичаја код Јевреја да им сваке године, о празнику Пасхи, пусти на слободу једнога од затвореника кога народ хоће. Окупљени народ је почео викати и тражити да то Пилат учини одмах. Пилат пристаде.

У то доба налазио се у затвору један разбојник, по имену Варава, који је очекивао пресуду за своја зла дела. Пилат се надао да ће народ, који је волео да слуша Исуса Христа, тражити да Њега ослободи. Зато запита: „Кога хоћете да вам пустим: Вараву или Исуса Христа?“

Народ се збуну од овога неочекиваног питања, но јеврејске старешине и њихове слуге повикаше: „Вараву нам пусти“. Пилат је овим био изненађен па запита: „А шта ћу учинити са Исусом Христом, што га зовете царем јеврејским?“ „Да се распне“ — повикаше старешине и њихове слуге.

Желећи да угоди народу Пилат пусти разбојника Вараву а Исуса Христа привремено преда војницима. Војници су Господу обукли црвену хаљину, метнули Му на главу

трнов венац, у десну руку ставише Му трску па се почеше ругати поздрављајући Га: „Здраво, царе јудејски!“ И удараху Га по образу и глави и плуваху Му лице. А Господ је све ово трпео ћутећи.

Затим Пилат поново изведе Исуса Христа пред народ надајући се да ће се овај сажалити на Њега. Но главари свештенички и њихове слуге ни тада се не сажалише већ једнако викаху: „Распни га, распни! Ако Га пустиш ниси пријатељ царев, јер сваки који себе царем гради противи се цару.“

Када виде Пилат да ништа не помаже него да још већа буна бива, и побојавши се да га не туже римскоме цару, нареди да му донесу воде те пред народом опра руке говорећи: „Ја нисам крив за крв овога праведника; ви ћете бити одговорни за њу“. Чувши ово народ повика: „Крв његова нека падне на нас и на децу нашу“.

И тако се заврши жалосно суђење Господу нашем Исусу Христу, јер Пилат дозволи да се разапне Спаситељ целог човечанства.

Све што је речено збило се ноћу између четвртка и петка и у петак пре подне.

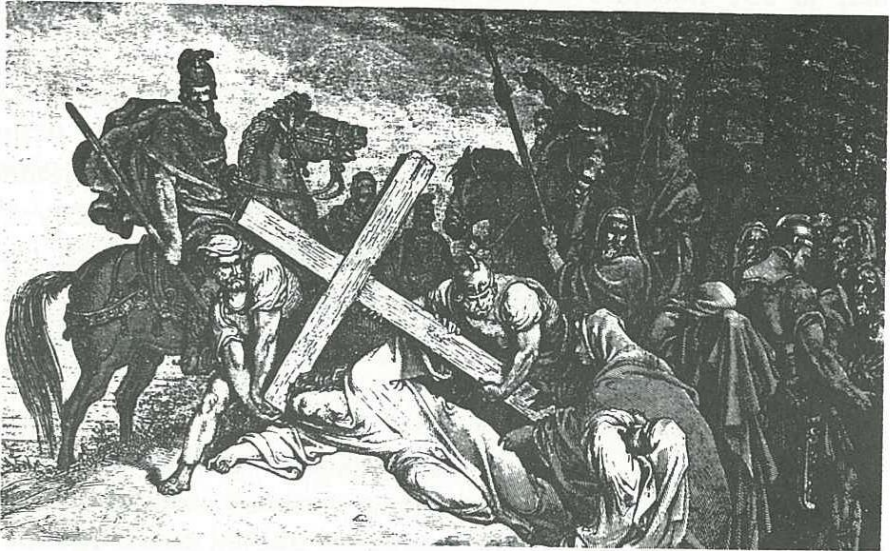
По римском закону сваки који је био осуђен на распеће, морао је носити свој крст до места где су га имали разапети. Тако је и Исус Христос понео свој крст. Са њиме су војници повели и два разбојника, који су исто тако били осуђени на распеће.

На путу из града Господ Исус Христос клону под теретом крста. Тада војници примораше неког Симона из Кирине, који се враћао са поља, да он помогне Господу носити крст. На крају стигоше на оближње брдо Голготу, одређено за извршење пресуде. (Голгота значи костурница.)

РАСПЕЋЕ

Војници приковаше на крст прво натпис „Исус Назарећанин, цар јудејски“, па онда положише Господа, раширише му руке и кроз дланове их клиновима заковаше за дрво. Затим су исто тако заковали и ноге. Потом су крст усправили и укопали у земљу. У исто време разапеше

и она два разбојника и то једнога с десне а другога с леве стране од Господа. Све ово се збило око подне у петак. Тада наста помрачење сунца које је трајало пуна три сата.

На крсту је Спаситељ трпео највеће муке, не само телесне, него и душевне. Његовим непријатељима није било довољно што су Га разапели, већ су ту, под крстом, хулили и исмејавали Га говорећи: „Ако си заиста Син Божји, сиђи с крста“. Слушајући ово и сличне поруге Господ се само тихо молио: „Оче, опрости им, јер не знају шта чине“. Чак му се ругао и један од двојице разапетих зликоваца речима: „Ако си Ти заиста Христос, помози себи и нама“. Када је ово ругање чуо злочинац са десне стране, покаја се за своје грехе и ућуткујући свога друга, говораше; „Зар се не бојиш Бога, када си и сам тако осуђен? Ми смо бар осуђени праведно за своја недела; али Он никаква зла није учинио“. Затим, испуњен вером у свемоћ Спаситељевоу, обрати се Господу речима: „Сети ме се, Господе, када доћеш у царство своје“. Чувши ово Господ благо погледа разбојника, који у последњем тренутку свога живота поверова у Бога и одговори му: „Заиста ти кажем, још данас ћеш са мном бити у рају“. Овога разбојника, који је разумео истину, то јест да је распети на крсту заиста Син Божји, наша Црква назива „благоразумним“ (тј. разумним).

Испод крста Христова стајали су: мати Његова и још неколико лица, међу којима беше и апостол Јован. И у најтежим мукама Господ није заборавио своју мајку, већ је Њу поверио своме најмилијем ученику Јовану да се о њој брине. Апостол Јован се доиста старао о Богородици све до њене смрти.

Разапет на крст у петак око дванаест часова Спаситељ је трпео муке пуна три сата. У једном тренутку се чуше речи Његове: „Жедан сам“. Један од војника, који чуваше стражу под крстом, замочи сунђер у сирће, натакну га на копље и принесе устима Христовим. Он окуси и осетивши да се приближава крај, повика: „Сврши се!“, што означава да се приближио крај Његовим патњама и боловима. Затим опет повика: „Оче, у руке твоје предајем дух свој“. И изговоривши ове речи приклони главу и испусти душу своју. У истом тренутку поново обасја сунце, но земља се потресе и камење се распаде, завеса у јерусалимском храму сама се раздера на двоје, многи гробови се отворише и из њих васкрснуше мртви и засведочише да је Исус Христос заиста био Богочовек. Сам римски командир страже под крстом, видевши ова велика чуда која се догодише, поче хвалити Бога говорећи: „Овај човек заиста беше Син Божји“.

Својим страдањем и смрћу на крсту Господ Исус Христос је искупио људски род од грехова. Он је себе драговољно и из велике љубави према људском роду принео на жртву и умро да би спасао људе.

Спомен страдања и смрти Господа Исуса Христа празнујемо на *Велики Петак*. Наша света Црква је одредила да се у тај дан после подне у свим храмовима износи из олтара плаштаница. То је света икона на платну, на којој је приказано како Господа полагају у гроб. Плаштаница се полаже на свечано украшен гроб на средини храма да би је верни видели и целивали. Поред тога Црква је тога дана прописала најстрожи пост.

ХРИСТОВА ГРОБНИЦА И СТРАЖА НА ГРОБУ

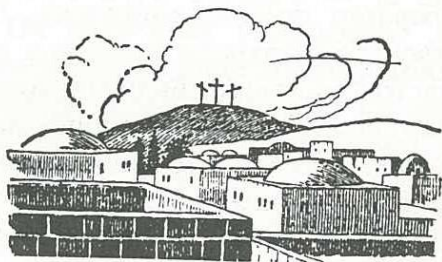
Петак је био на измаку. Да не би тело Христово остало на крсту, јер је сутрадан био јеврејски празник Пасха, потајни Христов ученик Јосиф из Ариматеје, дође и замоли Пилата, да може Господа скинути са крста и сахранити. Пилат му одобри. Но да би се уверили да је Христос заиста издахнуо један од војника који су чували стражу, прободе га копљем између ребара. Из ране потече крв и вода — што је био знак да је заиста мртав.

Јосиф из Ариматеје и други тајни ученик Никодим скинуше тело Христово са крста, опраше га и по ондашњим обичајима помазаше мирисима, увише у чисто платно и сахранише у нови гроб, исечен у камену, близу Голготе, гроб који је Јосиф био за себе припремио. Тело Христово унесе у гроб — и на улаз навалише велику камену плочу. У овој тужној сахрани учествовала је и мати Господа Исуса Христа, апостол Јован и друге побожне жене.

Чувши да је Пилат дао одобрење за сахрану Исусову јеврејске старешине дођоше код Пилата и умолише га да се гроб запечати и да се код овога постави стража. Бојали су се да ученици не украду Исусово тело, па да после кажу, како је Он тобож васкрсао. Пилат им дозволи, па они отидоше са стражом на гроб и уверивши се да је тело Христово унутра — запечатише гроб. Стражу су поставили да три дана чува гроб и тело Христово. Христос је телом лежао у гробу крајем петка, током целе суботе и почетком недеље.

*„Тебе који мртве
заповешћу својом
подижеш, Господе!
Тебе у гроб хладни полажу!“*

(Из црквене песме
на Велики петак)

И гле, трећег дана рано ујутру (тј. у недељу), Господ Исус Христос васкрсну из мртвих, јер Он није био обичан човек, већ Син Божји. Он је васкрсао из мртвих на очиглед стражара који су чували гроб. У том тренутку земља се јако затресе, печати на гробу попуцаше, анђео Господњи сишавши с неба одвали камен са гроба. Лице васкрслога Господа сијаше као муња и хаљине Његове беху беле као снег. Видевши ово стражари се веома уплашише, попадале по земљи и постадоше као мртви. Тек доцније устадоше и побегоше у Јерусалим и јавише поглаварима јеврејским све што се десило. Велики страх обузе и поглаваре и првосвештенике, који се одмах скупише да се договоре, како ће да разувери народ у вест да је Христос васкрсао. И договорилише се да богато награде стражаре гроба, само да јаве народу лажну вест — да су Христови ученици дошли ноћу и украли Његово тело за време док су они тобож спавали. Стражари су примили новац и народу говорили онако како су их старешине научили.

ЖЕНЕ МИРОНОСИЦЕ

Обичај је био да се у трећи дан изађе на гроб и тело умрлога помаже мирисима. Побожне жене, које су учествовале у сахрани побоше у недељу рано на гроб. Успут су говориле: „Ко ће нам уклонити камен са гробних врата?“ Но када се приближише гробу, видеше да је плоча са гроба одваљена и гроб празан. То их је веома уплашило, јер су помислиле да су непријатељи украли тело Христово. Тада им анђео рече: „Не плашите се. Знајте да тражите Исуса распетог. Нема Га овде. Он устаде као што је и

казао. Ходите и видите место где је лежао. Идите брже и кажите Његовим ученицима да је Господ устао из мртвих“.

Жене похиташе и јавише све апостолима Петру и Јовану. Чувши ово апостоли и сами потрчаше до гроба и када нађоше у гробу само платно у које је било увијено тело Христово, уверише се да је Он заиста васкрсао, па се с великом радошћу вратише у град.

Својим васкрсењем Господ Исус Христос је победио смрт и доказао да је Син Божји и обећани Месија о коме су говорили пророци и многи други Божји изабраници.

Васкрсење Христово или Ускрс — је највећи хришћански празник. Он пада увек у пролеће.* Да би се за дочек овога празника достојно припремили, Црква је прописала да се пости седам недеља. Тај пост се зове часни или велики пост. Православни хришћани се уз овај пост исповедају и причешћују.

На Ускрс се поздрављамо најрадоснијим поздравом „Христос васкрсе“ — и отпоздрављамо „В а и с т и н у васкрсе“, тј. „Уистину васкрсе“.

Код нас је обичај да се за тај дан спремају црвена или шарена јаја. По предању тај обичај је настао овако. Марија Магдалина, једна од побожних жена, носила је у град котарицу јаја. На улици је срела Пилата. Храбро изађе пред њега и поздрави га речима: „Христос васкрсе“. Пилат се изненади — но не поверова. Марија Магдалина још једном га поздрави истим поздравом. Тада Пилат, гледајући она јаја у котарици, рече: „Ако ова јаја постану цевена — повероваћу“. Тек што је то изрекао — увиде и он и Марија Магдалина да су сва јаја у котарици заиста постала црвена.

ЈАВЉАЊА ВАСКРСЛОГ ГОСПОДА УЧЕНИЦИМА

Дан у који је Господ Исус Христос васкрсао провели су Његови ученици у великој недоумици. Свуда се у граду говорило о том догађају. Забуну су уносили стражари, који су чували гроб Његов и који, потплаћени, лагаху да су заспали и да су ученици Христови дошли и из гроба украли Његово тело.

Увече истога дана сакупише се сви ученици у оној кући у којој је одржана тајна вечера. Поново су разговарали о томе, како је Христос васкрсао и како су Га неки чак и видели. Кућна врата беху затворена, јер су се сви бојали од Јевреја. Овамо су дошли и они који су већ видели васкрслога Господа. Још док су они тако разговарали појави се одједном Господ међу њима, стаде на средину и рече: „Мир вам!“ Но ученици се збунеше и уплашише, јер мишљаху да је то дух Христов. Но он им рече: „Зашто се плашите. Видите руке моје и ноге моје. Ја сам главом! Опипајте ме и видите, јер дух нема тела и костију, као што видите да ја имам“ И ово рекавши показа им испробадане руке и ребра и ноге своје.

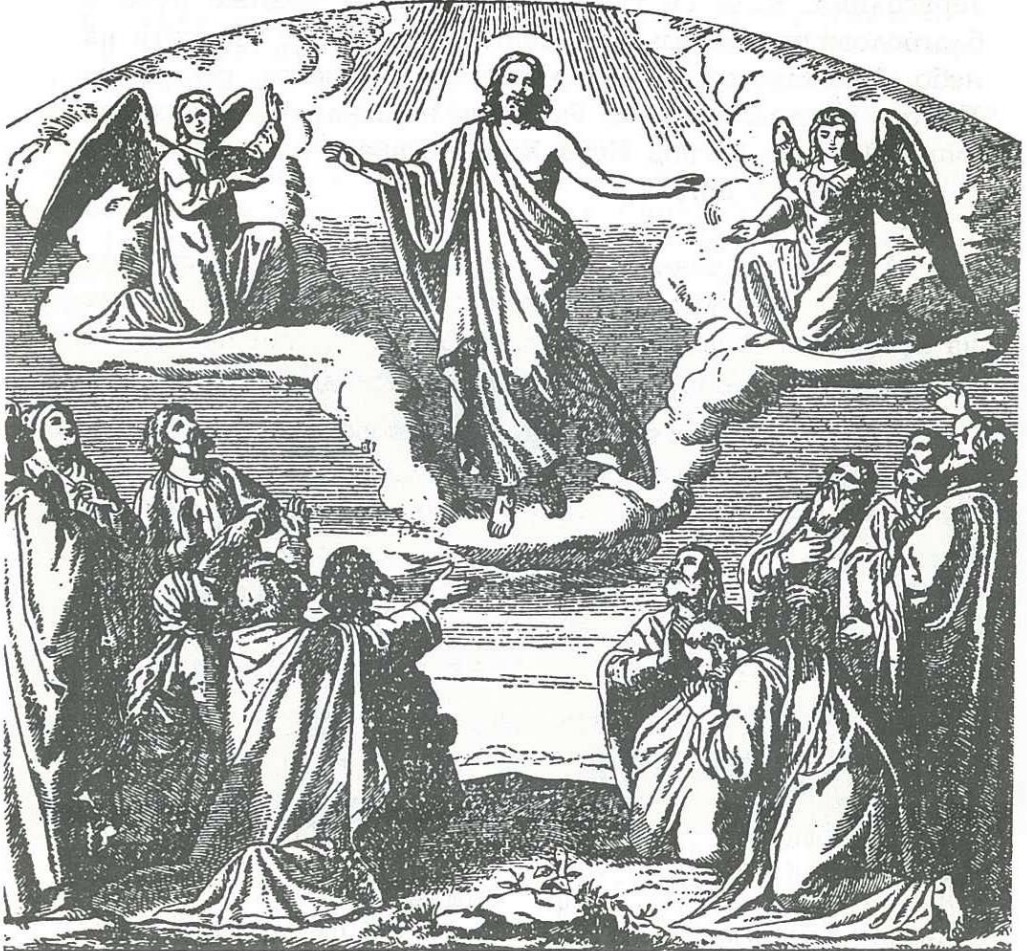
Видевши ово, ученици се обрадоваше Господу. Но да би их потпуно уверио Он упита: „Имате ли овде што за јело?“ А они му дадоше комад печене рибе и меда. И узевши, поједе пред њима.

Затим рече: „Као што Отац посла мене, тако и ја шаљем вас“. И ово рекавши дуну на њих и рече: „Примите Дух Свети! Којима опростите грехе, опростиће им се; а којима задржите, задржаће им се“.

И као што се изненада појавио, тако је и изненада нестао.

После свога васкрсења Господ се више пута јављао својим ученицима и другим побожним људима и женама и давао им многе чудесне доказе о свом васкрсењу. Он им се јављао у току четрдесет дана и говорио им о царству Божјем.

ВАЗНЕСЕЊЕ ХРИСТОВО

У четрдесети дан по свом васкрсењу Господ Исус Христос се опет јавио својим ученицима, када су они били за трпезом. Том приликом Он им је рекао:

„Идите по свему свету и проповедајте еванђеље сваком створењу. Ко поверује и крсти се, спашће се, а ко не верује, осудиће се“. Затим је наредио својим ученицима да не одлазе из Јерусалима него да ту чекају Духа Светога, кога ће им Он послати. Јер Јован Претеча је крстио водом, а ви ћете, кроз неколико дана бити крштени Духом Светим.

После тога је Господ повео своје ученике и своју мајку, Пресвету Богородицу, на Маслинову гору, близу Јерусалима. Када су тамо стигли Господ подиже руке и благослови их, и затим се на очиглед свих поче узносити на небо. Ученици су зачуђено посматрали како се њихов Учитељ удаљава, све док Га облак не заклони од њихових очију. Тако се Господ Исус Христос врати на небо и седе с десне стране Бога Оца.

Док су они тако и даље гледали ка небу за Господом, појавише се два анђела и рекоше: „Што стојите и гледате на небо. Овај Исус, који се узнесе на небо, опет ће једнога дана изненада доћи, као што Га видесте да иде на небо“.

Тада су апостоли послушали заповест анђела и вратили се у Јерусалим. Све дане до силаска Светога Духа проводили су у посту и молитви, хвалећи и благосиљајући Бога.

За сећање на овај дан наша Црква је одредила празник *Вазнесење Христово* или *Спасовдан*, који се увек празнује у четрдесети дан по Ускрсу.

ПРИЛОЗИ ЗА ИЗБЕГЛИЦЕ

Р. Стојановић	50	Миладин Гаић	20
С. Д. Филиповић	50	Обрен Поповић	100
Д. Вранешевић	200	Душан Радивојевић	50
Божидар Кујовић	50	Станислав Отешевски	10
Милан Јеврић	200	Душан Лаврнић	50
Милан Кљајић	50	Живомир Николић	200

ПОЧЕСМО С ПОМОЋИ БОГА

Већ почесмо са остварењем давно започетог плана - подизањем цркве у Гринзбари. Још 9.марта 1986 године блаженопочивши епископ Петар осветио је место за будућу цркву. И на томе се стало, услед заузетости на Светосавском дому. Крајем прошле године завршени су планови, а почетком ове стигао је благослов нашег епископа Г.Василија да можемо почети градњу, и ево почесмо да спроводимо у реалност оно о чему смо већ дуже времена планирали.

Прво нам је Слободан Дакић, председник сестринске ЦШО из Кизбаре 19. фебруара 1992. са багером поравнао терен за цркву, што је урадио бесплатно. Затим је био проблем наћи погодног "контрактора" да понуди добру цену и квалитетан посао. Већином су тражили 15-20 хиљада долара. Већ смо помислили да је можда то и реална цена, али на препоруку Миленка Сандића ступили смо у везу са Вученом Богуновићом из Лалора и он пошто прегледа планове рече да ће дати скромну цену, јер то ће и његова бити црква. И заиста понуди да ће излити темеље и бетонску плочу за свега \$12.100 што је управа прихватила са великом захвалношћу.

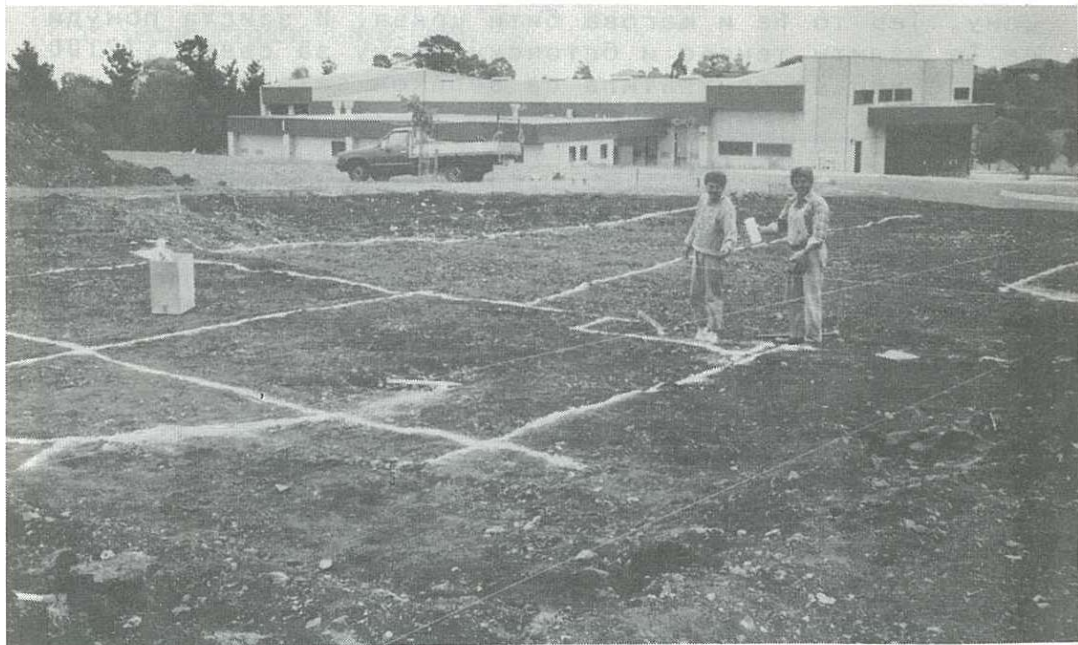
ФЕБРУАР 19.1992.- РАВНАЊЕ ТЕРЕНА ГДЕ ЋЕ БИТИ БУДУЋА ЦРКВА: Вито Обрадов, Слободан Дакић, Перо Дамјанац, Раде Вујић и о. Драгомир Шиповац.

У понедељак 16.марта 1992 Вуле и Драго почеше са обележавањем темеља, у уторак са копањем и насипањем песка за плочу, а онда остале дане са шаловањем. Радиле су неуморно од јутра до мрака, а наш свештеник је свакога дана био да им скува кафу. Председник је први дан дошао и донео флашу ракије да се наздрави за благослов и успешан рад.

У Недељу кад се славило и 40.Младенаца свештеник је окадио и светом водом пошкропио темеље.

Заказано је изливање за уторак 24.марта. Уочи тога дана свештеник је коначио код сале ради сигурности, а сутру вече председник и Ацо Лукић.

Пре седам сати ујутру мајстори су били спремни за заливање бетона. Наручена је пумпа, а онда су камии један за другим долазили и сипали бетон. Да би све ишло на време Вуле је позвао још двојицу мајстора из Гипсланда: Велимира и Рада, а после је стигао и Миле, тако да је цео посао ишао глатко.

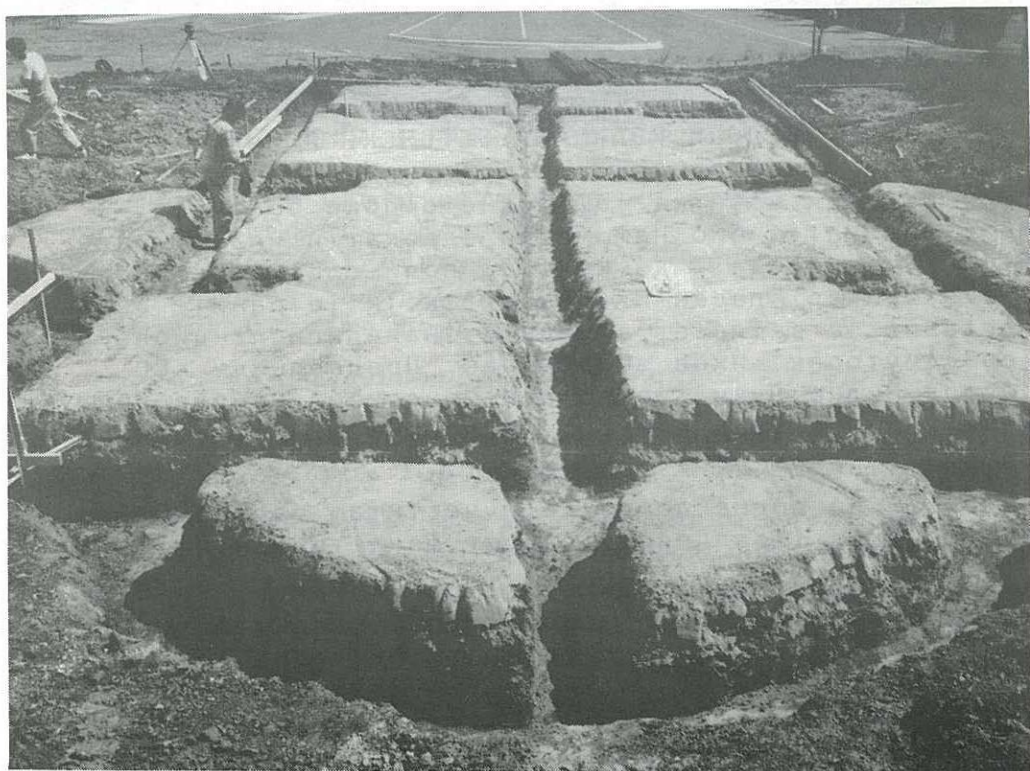

МАРТ 16.1992.ДАН КАДА ЈЕ ЗАПЕТА ШПАГА И КРЕЧОМ ОБЕЛЕЖЕНА ОСНОВА ЦРКВЕ СВЕТОГ САВЕ У ГРИНЗБАРИ. ТЕК ТАДА СМО ВИДЕЛИ КОЛИКЕ СУ ДИМЕНЗИЈЕ ХРАМА.

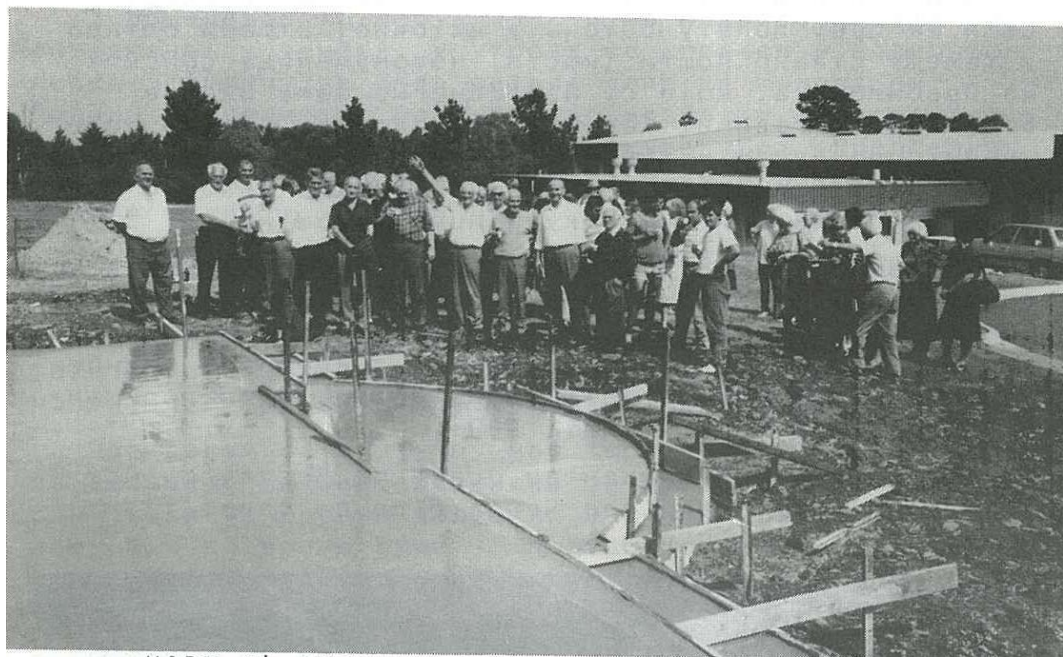
Отац Драгомир је стигао у исто време. Прекрстио се и на прву лопату бетона у источној страни олтара у темељу ставио мошти (кости) новомученика српских из Пребиловаца, које су извађене из јаме Бивоље Брдо прошле године. Тако ће кошчице ове невине деце вечито почивати у темељу Лазарице. Ту се нашао и председник Грађевинског одбора г.Алекса Шиповац и лопатом бетона прекрио кутијицу са моштима.

Заливање се наставило, а кад се дошло до улаза у цркву, опет је свештеник донео два камена из Србије - са Равне Горе и ставио их у средину степе-ништа. Један је из Дражине пећине, а други из Колибе где му је био штаб. Узети су отуда на 50-то годишњици Дана Равне Горе 13.маја 1991.

Крст, што је постављен за освећење Места, пренет је и побијен у олтар где ће да буде до завршетка храма.

ТЕМЕЉИ СУ ИСКОПАНИ И "ПОЈАСЕВИ" ЗА ВЕЗИВАЊЕ ФУНДАМЕНТА. ЗАТИМ ЈЕ ЗЕМЉА ПРЕКРИВЕНА ПЕСКОМ, А ОНДА ЈЕ СТАВЉЕНА ПЛАСТИКА И ПО ЊОЈ ЖЕЛЕЗО.

**МАРТ 24.1992.-УТОРАК. ПЕНЗИОНЕРИ СУ БИЛИ
ПРВИ СВЕДОЦИ ИЗЛИВАЊА БЕТОНСКЕ ПЛОЧЕ**

Почели су да пристижу и радознали парохијани да буду сведоци почетка још једне српске богомоље. Међу првима је био наш млади адвокат и члан управе Душан Јоветић, да види како се почиње црква, а затим и електричар Младен Младеновић, који је раније цеви поставио за каблове, а онда су навалили пензионери јер је уторак њихов зборни дан. Председница КСС сестра Милка Лукић је са пензионеркама изнела врућу ракију да се сваки прекрсти и попије у част изливања темеља за храм Светог Саве.

Око 2 по подне дошао је и честитао рад архимандрит о.Лука (Ковачевић) сабрат манастира у Илајну.

После подне мајстори су се распоредили. Већ је хеликоптером глачао бетонску плочу, а остали су скидали шалунг, тако да је у пет по подне све било завршено и очишћено, само се у олтару ширио Часни крст Господњи.

о.Драгомир
**ОЧЕКУЈЕМО ОДГОВОР ОД ВЛАДИКЕ
ДА БИ ОСВЕЋЕЊЕ ТЕМЕЉА БИЛО
У НЕДЕЉУ ПРЕД ВИДОВДАН 21.6.1992**

ЛИТУРГИЈА ПОМИРЕЊА

МИТРОПОЛИТ ИРИНЕЈ, ПАТРИЈАРХ ПАВЛЕ И ЕП. ВАСИЛИЈЕ

Пошто је Свети архијерејски сабор у Београду одобрио прелазна правила, која је саставила Комисија и једне и друге стране у Америци, решено је да буде прва заједничка Литургија у Београду на сами дан Сретења Господњег 15. фебруара 1992.

За овај одавно очекивани моменат уједињења отишао је и наш епископ Г. Васиљије, и наравно поглавар Новограчаничке митрополије Г. Иринеј са протом Марком Тодоровићом.

Тиме је стављена тачка на подвојеност која је непроцењиву штету нанела српском бићу широм слободног света.

Међутим, још увек ће остати дупла администрација у епархијама, али и то се мора регулисати до маја месеца 1995. године.

У Аустралији су такође обављене зајдничке Литургије помирења. Прво у манастиру Светог Саве у Илајну 29. марта, а у манастиру Светог Саве код Канбере 12. априла 1992. године.

30
БЕОГРАД, 9. МАРТ

Девети март. Година деведесет и друга...

Таласање и љуљање пред Светосавским храмом. Као да се цела Србија заљуљала у једном часу. Сто хиљада руку испружених као исукани мачеви. Ломи се небо над Врачаром: СВИ! СВИ! СВИ! СВИ! СВИ! СВИ! СВИ. Одједном испружено сто хиљада руку. Сто хиљада руку пута три прста, то је триста хиљада прстију.

Хиљаде дечака као гроздови висе око Карађорђевог споменика, па изгледа као да је вожд Србије оживео. Изгледају као његова телесна гарда. Изгледају као Српска гарда: Сви, Сви, Сви!

У дванаест сати, за када су демонстрације заказане, плато пред Светосавским храмом је био полупразан. А онда је почео да се затвара. Прво са једне стране, па са друге, па са свих страна. Хиљаду грла се отварају као једно: Вуче, Вуче, Вуче! Као да је реч о опсади Београда. Стидљиво пристижу колоне. Светлуцају српске заставе, сијају се српска знамења. Дечака од пет година ставили под шајкачу. На шајкачу окачили орла. Дечак има плаве очи и беле зубе.

Власт је учинила колико је могла да народ одврати од демонстрација. Спомоњале су се усташке терористичке групе, тајно убачене у Београд. Спомоњале су се групе шиптарских терориста. Спомоњали су се непријатељи убачени са стране. Испоставило се (то смо унапред знали) да су њени непријатељи српска знамења. Власт је показала колико је комунистички лукава. Прво је покушала да страхом одбие и одврати народ од демонстрација. Ако та варијанта не успе, она има резервну. Сви који су дошли су убачене усташе и Шиптари, са стране убачени непријатељи Србије.

У специјалној емисији посвећеној 9. марту, говорећи о мерама предострожности, власт напомиње да ће све драгоцености и сва вреднија роба бити повучени из излога, што ће рећи да је циљ 9. марта пљачка и да су присталице опозиције, сви до једнога, лопови.

Говорило се пред овај 9. март да је опозиција минирала светосавски плато и да је, из разлога безбедности, најбоље седети код куће. **Капетан Драган** позива да останемо код куће и да не ризикујемо живот, демонстрације осуђују **Радован Караџић**, **Миле Паспаљ**, **Јован Рашковић**. Али, млада Србија не трпи саветодавце. Србија се отргла тугорима. Од данас ће, од овог 9. марта, она слушати само саму себе.

Србија је данас, почео је **Вук Драшковић** свој говор, презрела страх. И ја вам, у то име, честитам, јунаци. Демократска Србија ће, рекао је он, победити само ако 9. март преселимо у куће, у школе, у позоришта. Само онда ће Србија бити спасена. Ако се Србија претвори у земљу великог непокрета — тада ће она бити спасена, рекао је Драшковић, алудирајући на свеопшти бојкот.

Ваш долазак на овај митинг је, сам по себи, одбрана демократије, људских права и грађанског достојанства, рекао је лидер Демократске странке, **Драгољуб Мићуновић**. Количина страха, којом смо застрашивани последњих месец дана, показала се недовољном да сузбије људску врсту која се зове одважни слободни грађанин. Ни једна власт, па ни ова, рекао је он, не може се правдати тиме да је она желела добро али је испало зло.

Учинимо све што је у нашој моћи, рекао је говорник са прошлогодисњег 9. марта, **Борислав Михаиловић** — **Михиз**, да се Србија врати на историјску сцену као држава једног малог великог народа, а затим је напоменуо да је пут изласка из диктатуре у демократију једини могући пут за Србију. Србија је некада, а тако треба бити и убудуће, на светској позорници, ослоњена на себе и своје савезнике, стајала самопоуздано и часно. Будућој држави се мора знати и уређење и име и домаћин. Она је била, и ваља поново да буде парламентарна уставна монархија, да име краљевина Србија, име које је старо и добро познато свету, поново засија. Она мора да има свог краља, домаћина.

Говор професора **Николе Милошевића**, председника Српске либералне странке, дочекан је са одушевљењем. Милошевић је о власти у Србији говорио са само њему својственом иронијом. Он је напоменуо да је министар унутрашњих послова Србије данас посланицима опозиције забранио улазак у Скупштину. Има ли игде под небеском капом такве земље у којој министар полиције одлучује и забрањује посланицима улазак у Скупштину. Маса се у том часу усталасала: Идемо у Скупштину! Идемо у Скупштину!

Милошевић одговара да би посланицима опозиције радије препоручио излазак из Скупштине. Свака породица, прича Милошевић, има понеко говорљиво и живахно чељаде које понекад открије породичну тајну. Такво чељаде (не толико живахно колико говорљиво) је председник СПС-а **Борисав Јовић**. Ми нисмо Ру-

мунија, рекао је Јовић, јер уз себе имамо Југословенску народну армију, полицију и народ. Његова изјава је карактеристична по томе што се на прво место ставља војска, на друго милиција а тек на треће народ.

Међутим, ако владајућа странка има уз себе народ, шта ће јој онда војска и полиција, пита се Никола Милошевић.

Власт се окомила на опозицију која шири наводне дезинформације о наводном бољшевичком карактеру српског режима. А какав може бити режим који се ослања на војску и полицију до бољшевички?

КАЗИВАЊА ЕПИСКОПА АТАНАСИЈА

О ПРЕДСЕДНИКУ МИЛОШЕВИЋУ:

"Милошевићева власт је иста Брзова. Када је Милошевић постао председник Србије, патријарх му је у посети, која је имала и друге разлоге, честитао што је председник, што је преузео дужност. Кабинет председника Милошевића је објавио да му је честитао изборну победу. То је била чиста политичка манипулација...

Не постоји скупштина. Постоји један човек који одлучује о судбини свог народа. Милошевић је осيون, opak човек. Опасан човек. Што пре оде, биће боље овом народу. То му је моја порука. Као Србина, као човека, као монаха. Баш ме брига шта ће они да кажу...

Нека нам не говоре да је једини спасавајући вођа био Броз и сада Милошевић. Они који тако мисле потцењују овај народ. Управо зато што је способан и што је у моментима показао способност а онда постао издајница српскога народа - свестан сам што говорим - јер је продужио и продубио трагедију српскога народа. Дај Боже да што пре оде, да нам буде боље...

Туђман је чедо аустријске политике. Америка је најобичнији бруталан извршилац такве

Србија је данас, почео је Вук Драшковић свој говор, презрела страх. И ја вам, у то име, честитам, јунаци. Демократска Србија ће, рекао је он, победити само ако 9. март преселимо у куће, у школе, позоришта.

политике. Милошевић је пристао на ту игру. Зато је, по мени, издајник. Нисмо требали да пристанемо. Могао је на време да реагује. О томе се ради. Вукао нас је стално даље и све даље. Он је крахирао на свим политикама".

О ИЗДАЈИ: "Питајте оне као што су Милошевић, Аџић и други, шта су мислили када су започињали тај рат..."

Сад су сви одједном испали миротворци. А у ствари су капитуланци пред авнојским границама. Пред авнојском гробницом овог народа. Ове земље: Издали су Србе у Македонији, неколико стотина хиљада. Ни речи о њима. Писаће у новинама фељтони. Издали су Србе у Крајини, Србе у Црној Гори, Србе у БиХ. Шта ће бити са Србима на Косову, Старом Расу, северној Бачкој?"

РАДОВИ ОКО ДОМА И ТЕМЕЉА ЦРКВЕ

- Довршен је почетком јануара подпорни зид изнад мале сале, дужине 70 метара и иза њега насута земља.

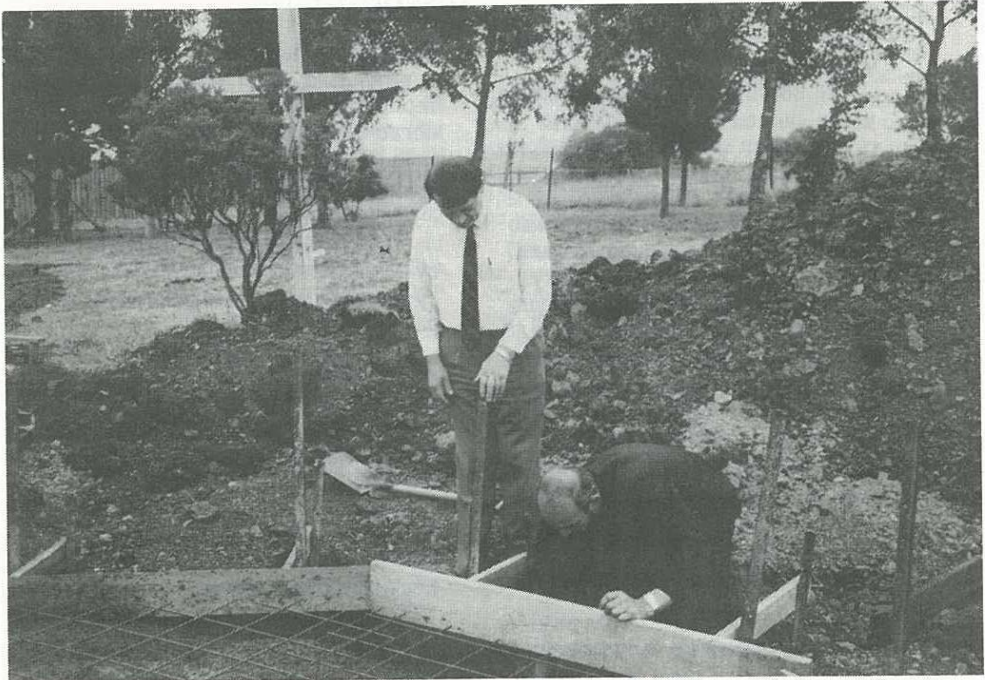
- Дража Симић је малим багером ископао две рупе за стубове капија, а онда је дотерано три кубика бетона и постављени стубови за капију.

- Направљене су мреже, ради безбедности на прозоре са горње стране сале, офарбане и постављене.

- Владо Ковачевић је у фабрици Милана и Вељка направио улазну капију ширине девет и по метара. Железо смо јевтино купили од Мида Јеремића, а онда је однето да се галванизује.

- Владо Ковачевић је ставио у мале клозете задњу руку гипса, а онда је Вито Обрадов офарбао исте.

- Раде Глоговац, са сином Момчилом је ставио све плочице у малим клозетима и на патос у малој сали.

НА ИСТОЧНОЈ СТРАНИ - У ТЕМЕЉ ОЛТАРА СВЕШТЕНИК СТАВЉА МОШТИ ИЗВАЂЕНЕ ИЗ ЈАМЕ БИВОЉЕ БРДО КОД ПРЉБИПОВАЦА. КОЈЕ СУ УСТАШЕ УБИЛЕ 1941. ГОДИНЕ

- Офарбана је сала код цркве у Калтону. Радили су два дана: Љубо Наградић, Вито Обрадов, Живота Нешић, Драги Ђорђевић и Александар Лукић.

- Спасоје Цвикић је направио ормар за кухињу код калтонске сале и поставио машину за прање суђа.

- Наш вредни електричар Младен Младеновић завршио је са струјом у клозетима у Гринзбари и испод настрешнице пред малом салом.

- У суботу 4. априла, скупила се моба од десетак људи и ископали и поравнали земљу изнад мале сале да би се у следећу суботу 11. априла излио бетон, а то ће урадити мајстор Вуле са осталом браћом. Тако ће сала имати чист и лепши прилаз одсвуда.

- У понедељак 13. априла почета је ограда да се поставља од плетене жице, висине 210 цм. Коштала нас је \$9000, плус 9. метара капија око \$1500.

НА РЕДУ ЈЕ: - шмирглање мале сале и стављање лака на патос. Тако ће бити лепшег изгледа.

- Постављање преграда и врата у клозетима, а онда умиваоника и осталог, што ће Зоран ускоро урадити.

- Такође нам је важно што пре увести грејање бар у малу салу, јер се она редовно користи.

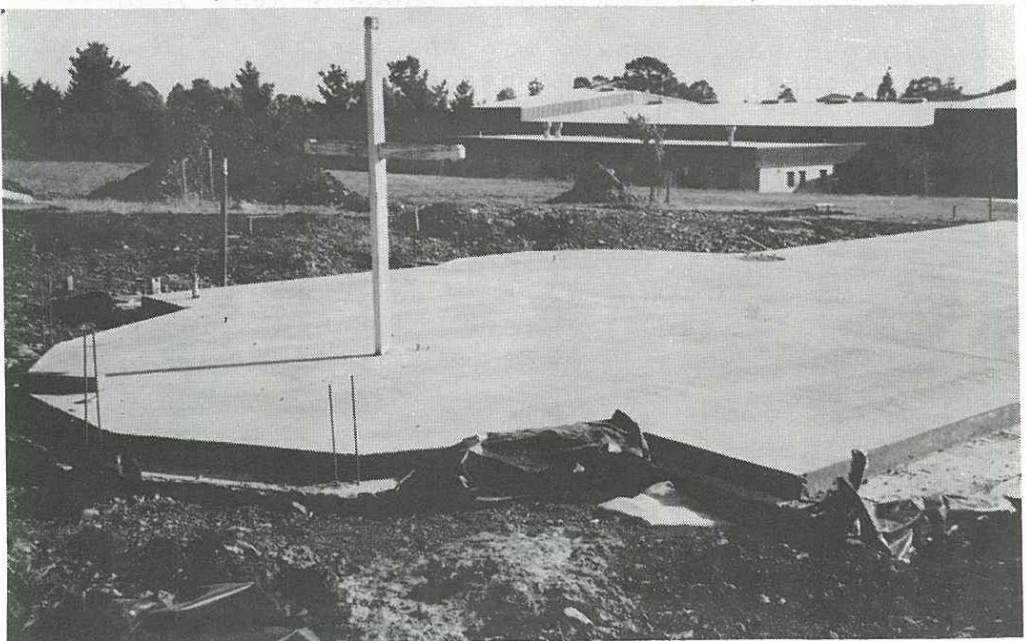

Као што видите из наведеног стално се нешто ради, само би радоснији били када би се што више чланова и парохијана активирало и доприносило како радом, тако и прилогом, јер је црква наше огледало. Управа се захваљује сваком појединцу који ма колико допринесе, као и свома који се радују нашем успеху.

МОБА 4.4. '92 - Д. Гвозденовић, Р. Драгојевић, М. Томић, А. Шиповац, Р. Оклобџија, Ж. Нешић, В. Обрадов, Владо Ковачевић, А. Рашовић, Л. Лазић, Б. Тешић, Л. Јузбашић

ПОГЛЕД СА ОЛТАРСКЕ СТРАНЕ ПРЕМА СВЕТОСАВСКОМ ДОМУ. ЧАСНИ КРСТ СТОЈИ НА МЕСТУ ЧАСНЕ ТРАПЕЗЕ

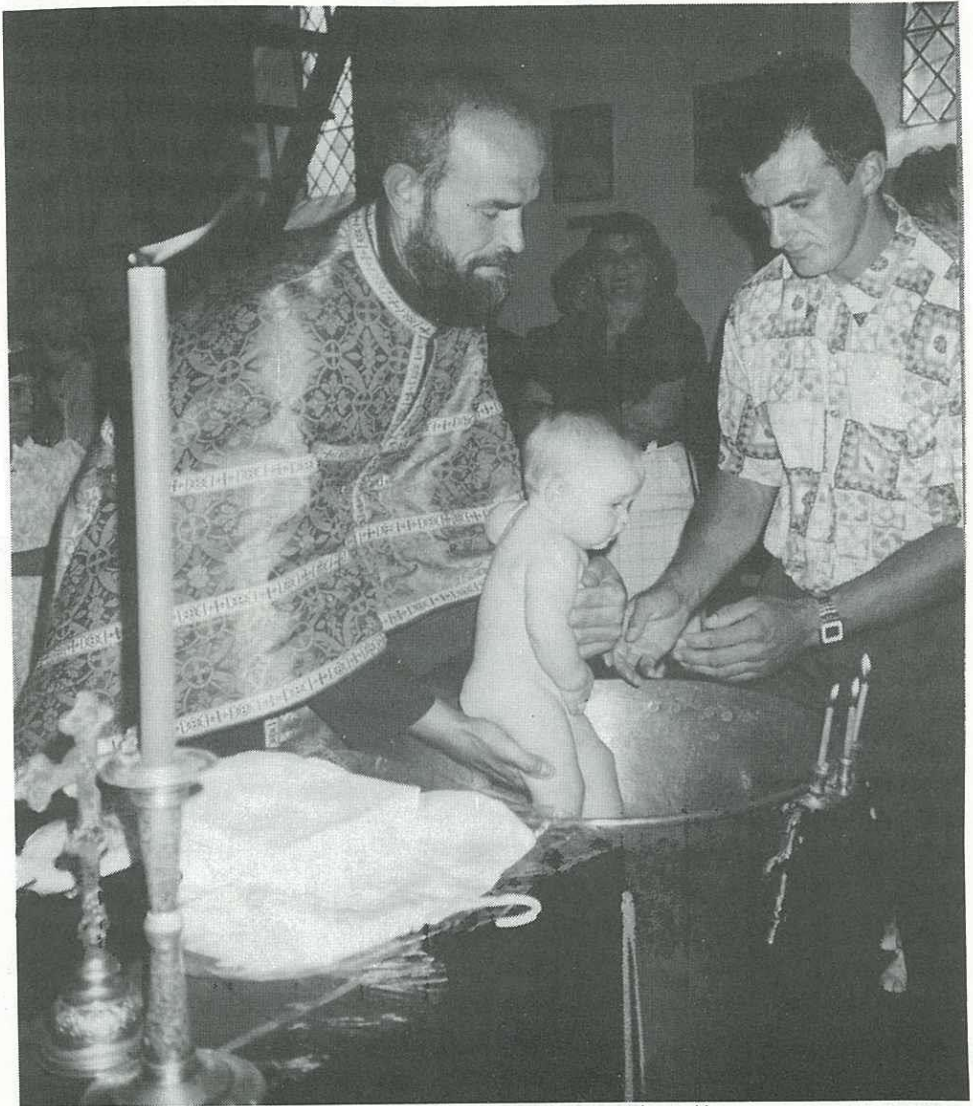

УПРАВА НА ЧЕЛУ СА СВЕШТЕНИКОМ, ПРЕДСЕДНИКОМ И
ПРЕДСЕДНИЦОМ КОЛА СРПСКИХ СЕСТАРА

ПРВИ РАЗРЕД ШКОЛЕ У ГРИНЗБАРИ ПЕТКОМ ВЕЧЕ
Свештеник предаје: Веронауку, историју, певање
и српске обичаје. УЧИТЕЉИЦА Љиљана Бунарџић
предаје српски језик и земљопис.

КРШТЕЊЕ КАТАРИНЕ ИЛИЋ

Велико је весеље било у кући Милана и Милице Илић 1.марта 1992. када су крстили своју кћерку Катарину. У ствари цела парохија у Калтону је радосно прихватила вест да су Милан и Мица након толико година у браку коначно добили дете. Кум је био Данило Матић, из честите куће Славка Матића.

И ми на овај начин честитамо крштење малој Катарино и нек је Бог благослови!

ВЕНЧАЊЕ ЈОВАНА И ЗОРЕ

Свима нама срце заигра кад види да се две српске фамилије орођавају кроз брак двоје младих Срба. Тако је било и кад су се 22.2. 1992 венчали Јован Радовановић и Зора Вигњевић. Иначе, Јован је редовно у цркви сваке Недеље и помаже свештенику у олтару. Он то чини већ има 14. година. Зора, пак, је такође редовно на Богослужењима, а дуго је играла фолклор у "Авали", а годину дана нам је била учитељица за малу фолклорну групу.

Младенцима желимо срећу у браку, а дај Боже догодине да им се фамилија повећа!

ЧЕТРДЕСЕТ ГОДИНА Ц.Ш.О.

Ових дана се навршава 40 година од званичног оснивања Српске православне црквено-школске општине "Свети Сава" у Мелбурну. У ствари 40 година од Главне скупштине, јер је као црквена заједница формирана годину и по дана раније.

О том првом стварању немамо писаних података јер књига записника почиње тек од поменуте Главне скупштине 18. маја 1952 године.

У извештају председника Војислава Топаловића види се из записника да су као црквена заједница имали Видовданску прославу крајем јуна 1951, као и помен генералу Михаиловићу средином 1951 године. Такође он наводи да је одржана Скупштина 13.1. 1952 где су прихваћена Црквена правила.

Због тога сам отишао код Бора Петровића, Милана Станића, Радојице Ђираковића и Јова Вагића, који су били чланови ЦШО од почетка да се распитамо о времену организовања ЦШО "Свети Сава" и раду исте. Пошто је од тада прошло 40 година било је врло тешко присетити се свега, јер се мешају године а сећање бледи. Дакле, по њиховом сећању почетак је био овакав:

У Мелбурну није било ништа српско кад су дошли српски политички емигранти. У ствари до 1950. мало је ко био у граду, јер су били приморани да раде две године где их држава упуту, а то су најчешће били: путеви, железничке пруге, рудници и остали тешки послови.

Пошто су Руси већ били навикли, после револуције, на емигрантски живот, то су они и у Мелбурну већ били нашли цркву и изнајмљивали је за богослужења. Генерал Драгутин Живановић је имао жену Рускињу и она је сазнала за цркву и одлазила редовно са мужем на богослужења. Тако се ширила вест, па су у личном контакту један другом говорили да има Руска црква и тамо одлазили.

Јово Вагић каже да су бивши четници организова-ли помен Дражи Михаиловићу средином јула 1950. у англиканској цркви St. John у La Trobe st, а служио јеруски свештеник Игор Зуземљин. Иницијатор за помен

је био Радојица Ћираковић, а венце су направили браћа Бањанин. После помена повео се разговор да би добро било да и Срби формирају црквену заједницу.

Ћираковић каже да је он код Руске цркве башао генерала Живановића и његову госпођу, као и Ткалчевића и да је после службе питао г-ђу Живановић да пита руског свештеника да би опслуживао и нас Србе. Он се сложио и рекао да ће служити једне недеље Русима а једне Србима. Ћираковић мисли да је то било почетком 1951 године.

Даље, Јово Вагић мисли да се састало њих неколико код њега: Радојица Ћираковић, Брана Живановић, генерал Живановић, он и још можда неки, и почели су разговор кога би изабрали да буде председник Одбора српске црквене заједнице у Мелбурну. На моје питање, зашто између себе нису некога изабрали, рече ми да је постојало трвеће између Збораша и четника, па је требало наћи неутралног и способног човека, који би био прихваћен од свих. Тако је пао избор на авијатичарског мајора Војислава Топаловића, који је био ратни заробљеник.

Боро Петровић каже да су код Топаловића отишли Радојица Ћираковић, Брана Живановић и он. Изложили су му стање ствари и Топаловић се прихватио да буде председник Иницијативног одбора ЦШО.

Највероватније је да се оснивање Иницијативног одбора десило за време Божићног одмора почетком 1951 године. Да ли је прављена икаква Скупштина не сећају се.

Дакле, службе су одржаване у англиканској цркви, коју су и Руси користили, а свештеник је био Игор Зуземљин. Адреса је била Fitzroy st. FITZROY. Убрзо је настала подела међу Русима по питању јуриздикције. Игор је био за Московску патријаршију, а Тихон за Заграничну руску цркву. Срби су тада са о. Тихоном прешли у другу цркву од Методиста изнајмљену на углу Gratham & Exhibition st. MELBOURNE.

Пошто се већ како тако формирао црквени живот пронађен је војни свештеник Будимир Ђукић, родом од Прокупља, који је радио у ковачници у Њупорту. Он се одазвао позиву и тако су Срби добили свог првог српског свештеника у Мелбурну.

Потом је извештен епископ Дионисије у Америци да је формирана црквено-школска општина "Св.Сава" и израђена Правила која су одобрена на Ванредној скупштини 13.јануара 1952 године.

Садашња црква у Калтону купљена је тек крајем 1962 године од Методиста за 6500 фунти.

ЗАПИСНИК

СА ГЛАВНЕ ГОДИШЊЕ СКУПШТИНЕ ОДРЖАНЕ НА ДАН
18.МАЈА 1952.У САЛИ ЕНГЛЕСКЕ ЦРКВЕ St.Mary

Седница - скупштина је заказана за 15.сати по подне, али је због недовољног броја чланова почетак исте био одложен за 16.часова.

Када је број присутних достигао до 90 чланова, председник Привремене управе гн.Топаловић отвори исту кратким поздравом и одмах се прелази на утврђени дневни ред.

Прелази се на избор Председништва скупштине:
Председник Гн.Живановић (Драгутин - генерал)
Секретар Гн.Симоновић
Оверачи:Гда.Грујић и Стаменковић

Изабрани председник Скупштине се захваљује на поверењу и позива све чланове да помогну управу у раду да би били у стању да продужимо тамо где смо стали.

Позива председника привремене управе да поднесе свој извештај.

Г.Топаловић чита извештај управе из кога се види да је број чланова општинара повећан до броја 260. од кога су само 150 пуноважни чланови, а остатак је занемарио своје обавезе и заостао са уплатом чланарине. Прикупљање чланства је био један од најглавнијих задатака, и привремена управа је учинила све што је било у њеној моћи да прикупи што више чланова. Успеха је било, али не у оној мери какав би могао да се постигне, каже Гн.Топаловић, јер Срба у Мелбурну и околини има преко 1000 - што значи да је само нешто мало више од 1/4 тога броја учлањено, и да ће према томе рад на прикупљању чланова бити

један од важних задатака нове управе, и моли све чланове да помогну новој управи у томе раду. Православље и Црква су, каже Гн. Топаловић два фактора који су наш народ водили и духовно хранили вековима и да је наша света дужност да се окупимо око светог храма у што већем броју.

Други задатак привремене управе био је проналазак зграде за храм. На овоме послу и поред уложеног рада Управа није могла да покаже никакав резултат. Финансијске прилике нису довољно јаке да би се одпочело са зидањем храма - а зграду подесну за храм нисмо нашли. Чланови управе и даље раде на томе и чим се буде постигао било какав резултат објавиће се. За сада ће се службе Божије служити у Руском храму.

Група Руса на челу са оцем Тихоном је изразила жељу да се нама прикључи и да заједнички тражимо храм.

Устројене су потребне књиге и печат Општине је израђен.

Извештава да је на дан 13. јануара 1952 одржана Ванредна скупштина на којој су претресена Правила општине и иста усвојена. Да би се заштитио свештеник израђена је тарифа која у детаљима дејствује већ четири месеца.

Копија Правила је послана у САД на оверење и иста су оверена враћена. Иста су делом преведена на енглески језик ради регистрације цркве.

Истиче потребу за оснивањем Кола српских сестара и образовање једне групе која би располагала народним ношњама и исте би се могле употребити за репрезентацију. Предузете су потребне мере за образовање Позоришне групе и образовање исте узели су на себе Гн. Станић и Г-ица Добрић.

Успостављена је веза са осталим Црквено-школским општинама (Сиднеј и Аделаиде)

Извештава да је црквено-школска општина из Сиднеја упутила позив овој Општини и моли да се делегира један члан управе за свечано освећење камена темељца цркве у Сиднеју. Позив је примљен и био дискутован на седници од 30.12.1951 на којој је одлучено да се на место делегата пошаље новчана помоћ од 20 фунти, што је и учињено.

Из извештаја о верској настави се види да се на томе послу није показао скоро никакав резултат, јер на седници родитеља није скоро било никога.

Питање болесничког фонда остало је недирнуто и исто остављено за касније: о њему ће расправљати када црква финансијски ојача.

Из даљег излагања се види да је одржано 7. забава и 23. седнице од оснивања Општине. Поред тога је прослављен Рођендан Њ.В.Краља Петра II и одржан помен пок. генералу Михаиловићу и помен Косовским јунацима. Дан Св.Саве је прослављен у границама могућности.

Председник Скупштине позива благајника да поднесе свој извештај из кога се види да су приходи били 631,3.3 а расходи 140,3.3 фунти, што оставља биланс од 491 фунту. Новац се налази у банци, а чековна књижица код благајника. Благајник извештава да је већи део прихода побран са забава и препоручује да се исте што чешће одржавају. Благајник даље извештава да је велики број чланова у заостатку са уплатом чланарине.

Председник скупштине похваљује рад благајника и позива присутне да дају разрешницу старој управи. Скупштина то одобрава и прелази се на избор нове управе, која је примљена у следећем саставу:

Председник В.Топаловић
 Подпредседник Б.Илић
 Секретар Б.Симоновић
 Благајник Ж.Крстић
 Рачуновођа Б.Букумировић

По завршеном избору отац Буда (Ћукић) је извршио свечану заклетву новоизабране управе и пожелео је срећу новој управи и захвалио се на труду који су уложили чланови старе управе.

По завршеној заклетви нова управа прима дужност и Гн.Топаловић закључује Скупштину у 8²⁰ часова.

Секретар
 Б.Симоновић

Председник
 Вој.Топаловић

Оверачи записника:
 Вој.Грујић
 Ж.Стаменковић

ДОБРОВОЉНИ ПРИЛОЗИ ЗА СЛАВУ
У СВЕТОСАВСКОМ ДОМУ-ГРИНЗБАРА
28.1.1992.

Слободан Китановић	30		
Никола Марић	50	Вангел Спасовски	20
Божидар Маровић	20	Радомир Јовановић	20
Слободан Јузбашић	20	Богдан Гутић	50
Драгољуб Милосављевић	20	Радован Јевић	50
М.Милутиновић	5	Лазар Лазич	20
Раковић	10	Степа Степановић	20
Гордана Марковић	5	Бадивук	10
Тоза Младеновић	20	Душан Ивановић	50
Смиља Аџега	10	Милорад Глоговац	50
Јован Пјевач	20	Братислав Петровић	5
Драги Ђорђевић	150	Обрен Поповић	20
Живковић	20	Урош Дрљача	50
Жарко Тешић	50	Младен Дрљача	10
Бранко Тешић	50	Петар Дрљача	50
Радивој Матић	20	Мирко Дмитровић	20
Мирко Петровић	20	Марко Милекић	50
Душан Мајић	10	Маријан Драганић	20
Зорка Мајић	10	Петар Ђурувија	20
Цветко Ђукић	20	Новак	20
Слободан Каишаревић	20	Јован Вагић	50
Млађен Жабић	20	Нада Поповић	10
Драгољуб Живановић	15	Весна Ковач	50
Гина Живановић	5	Драган Триван	20
Санко Аперлић	15	Петар Гојковић	20
Драгољуб и Мица Рајић	20	Младен Оница	20
Здравко Илић	20	Душан Жабић	40
Миле Илић	30	Митар Козомара	20
Зоран Радосављевић	30	Душан Младеновић	20
Петар Трпевски	10	Лазар Марјановић	20
Исо Крлеуша	30	Мијо Талијан	20
Мато Петровић	10	Анђелија Чубрило	20
Јордана Драгачевић	15	Љубомир Ђорђевић	30
Слободан Пантић	20	Јован Петковић	20
Радосав Ђорђевић	20	Коста Наградић	20
Драган Шокчевић	20	Милорад и В. Рајковић	20
Петар Јанковић	40	Душан Лаврнић	50
Војо Недељковић	30	Живадин Петровић	50

Видоје Обрадовић	50	Мишо Николић	60
Милорад	5	Милојко Југовић	20
Ратко Вујовић	25	Јелена Босиљковић	20
Љубо Тешић	20	Иван Радуловић	5
Слободан Миливојевић	10	Љубо Наградић	20
Бошко Красић	50	Десанка Седларевић	5
Слободанка Красић	50	Никола Вујанић	25
Коста Поповски	20	Радомирка Гашић	10
Божидар Ковачевић	20	Драган Здравковић	30
Младен Младеновић	30	Илија Шуша	20
Милутин Крунић	10	Цвито Јовић	20
Марковић	10	Слободан Богдановић	100
Божидар Николић	10	Петар Јевтовић	20
Србин М. Бранисљовић	20	Радисав Жигановић	20
Иво Ковачић	20	Марија Јузбашић	10
Добрица Станковић	20	Манојло Поповић	20
Илија Јовановић	10	Раде Глоговац	100
Бранислав Николић	20	Алекса Шиповац	50
Предраг и В. Ивановић	50	Милан Илић	20
Миле Бајић	20	Александра Јакшић	20
Обрадовић	10	Витомир Јевремовић	20
Војислав Микуљевић	20	Илија Никић	20
Јанко Пупавац	20	Милијан Кулинчевић	20
Милан Вукобратовић	10	Богдан Богдановић	20
Никола Павасовић	20	Момо Јеремић	20
Спиро Павасовић	10	Зора Јеремић	8
Радован Грујић	10	фамилија Лукић	40
Владо Гаћеша	20	Ђулија Богдановић	20
Душан Пупавац	60	Анђела Богдановић	10
Бранко Бунарџић	30	Живомир Николић	20
Милован Кокановић	20	Дмитар Вранешевић	40
Стево Кешић	20	Митар Ковачевић	10
Ђорђе Кешић	10	Спасоје Цвикић	100
фамилија Пантелић	20	Милан Кљајић	30
деца Пантелић	5	Бане Станојевић	30
фамилија Ристић	20	Александар Петровић	20
Миладин Жижовић	20	Саша Ристић	20
Драгоје Здравковић	30	Бата Стојановић	10
Бојка Ђукић	10	Иван Елесин	10
млади Ацо и Мика	10	Вера Станковић	10
Свето и С. Драговић	50	Стеван Савановић	20
Раде Вујић	20	Ђорђе и Б. Ћурковић	30
Марко Зечевић	20	Бенко и Нада	15
Славица Зечевић	10	Светислав Андрејић	50

Богослав Силвашић	50	Вукосав Челебић	20
Мирослав Томић	20	Ратко Петрић	50
Радомир Драгољевић	10	Живорад Урошевић	20
Душан Ралић	5	Живота и И. Нешић	20
Миле Лугоња	20	Власта Михаиловић	20
Топлица Танић	10	Саво Травица	20
Бели Ђурковић	20	Миле Рајић	20
Мирко Добријевић	20	Владо Ковачевић	20
Стево Ивановић	50	Милутин Костић	20
Бобан Антић	20	Бранко Ђорђевић	50
Ацо Милосављевић	20	Јован Стојановић	20
Душко Милорадовић	20	Раде Јоветић	30
Ђорђе Пајић	20	Драган и Ђина Пешић	50
Лазар Галоња	20	Мида Јеремић	50
Славко Каишаревић	10	Љубиша Марјановић	25
Боро Лекић	20	Љубица Стеванов	30
Милован Костић	30	Драги Ђорђевић	10
Бранко Бигић	20	Војка Ђорђевић	5
Јован Бодар	20	Радивоје Ђурђевић	50
Радомир Ристић	10	Славко Јовановић	50
Витомир Новаковић	20	Милан Кнежевић	20
Драгомир Пешић	50	Момчило Николић	10
Јово Бараћ	40	Михаило Томић	20
Воја Драгићевић	20	Петар и В. Јовановић	50
Сузи Тасић	10	Никола и К. Граховац	20
Милка Пауновић	20	СИКД "Његош"	30
Милан и С. Ђукић	20	Милан и Л. Цимбаљевић	30
Милова и Ж. Костић	20	Драгољуб Гвозденовић	20
Миро Ђурић	30	Раде Оклобџија	30
Милан Владичић	30	Томо Таевски	20
Драго Марковић	25	Деспот Трипевски	20
Бранко и Стана	20	Вело Чуповски	20
Живорад Николић	10	Благоје и Слободанка	20
Милован Живковић	20	Милица Кешел	10
Јанко Буловина	50	Раде	20
Бранко Милекић	50	Виктор Мартин	5
Милорад Илић	40	Трифунковић	50
Миља Миленковић	20	сви	20
Нада Цвијетић	20	Петар Борковић	20
Глогор и Душанка	20	Анђеловић (Ћилонг)	20
Чедо Оклобџија	30	Марко Грмуша	20
Недељко Дамјанац	10	Мирослав Трифунковић	10
Душан Мирковић	10	Томо Савић	50
Здравко Врањковић	20	Милић Булатовић	20
Богољуб Петрић	70	Марко и М. Живковић	20

Продан Ранковић	30	КСС Јалорн	50
Лепосава Живковић	10	ЦШО Френкстон	100
Мирко и А.Ковачевић	20	КСС Френкстон	50
Богдан и Ј.Раковић	30	Божо Миленковић	20
Милорад Богдановић	10	ЦШО Спрингвал	150
Јованка и Р.Ристић	50	Слободан Дакић	50
Славица Тривунић	20	ЦШО Рок Бенк	100
Марија Силвашић	20	Шћепан Милишић	50
Стево Ивановић	20	УБ"Дража Михаиловић"	50
КСС "Огњена Марија"	4000	Лазар Јузбашић	20
Ранко Булатовић	50	ЦЧ "Равна Гора"	100
Вукашин Вујичић	50	Цвијо Ђукић	50
Момчило Савић	50	Српска Н.Одбрана	50
Младен Стакић	700	Владо Бошњак	20
ЦШО Ст.Албанс	100	ФК "Синђелић"	100
Ненад Марковић	20	Младен Бубуљ	20
ЦШО Билонг	100	Бранислав Бибић	30
КСС Билонг	50	Лука и М.Топић	20
Ђуро Купрешанин	20	Милосава Гудељ	10
Драгољуб Петровић	20	Предраг Живановић	20
ЦШО Јалорн	100	Драгица Оклобџија	10

РЕДОВНИ ПРИЛОЗИ ЦРКВИ ОД 1.12.1991 - 1.3.1992

Живомир Николић	40	Душан Зечевић	20
Раде Јоветић	20	Богдан Гутић	20
+ Драгић Јанковић	20	Јово Бараћ	20
Чедо Оклобџија	20	Милан Јрврић	20
Драгољуб Јовановић	10	Марија Живковић	10
Др.Слоб. Филиповић	20	Богдан Роквић	10
Славољуб Зечевић	10	Бранко Рупар	10
Слободан Станковић	20	Б.Тешић	10
Драгољуб Рушчуклић	10	Зоран Стошић	20
Бранко и А. Пјевач	30	Воја Милошевић	10
Бранко и З.Панић	20	Аца Нади	10
Зоран Радосављевић	30	Глигорије и Д.Хешков	30
Душан Петковић	10	Михаило Томић	10
Ивана Нешић	10	Радмило Б.Живковић	20
Мирко Добријевић	90	Др.Слоб.Филиповић	50
нечитко име	20	Миливој ?	5
нечитко име	10	о.Звонимир Јовић	5
Д.Пиргић	20	Драгољуб Гвозденовић	20
Вујадин Михајловић	5	Јован Пјевач	10
Живојин Јевтић	20	Тома Крчевинац	20
Славица Тривунић	20	Михаило Мијатовић	20

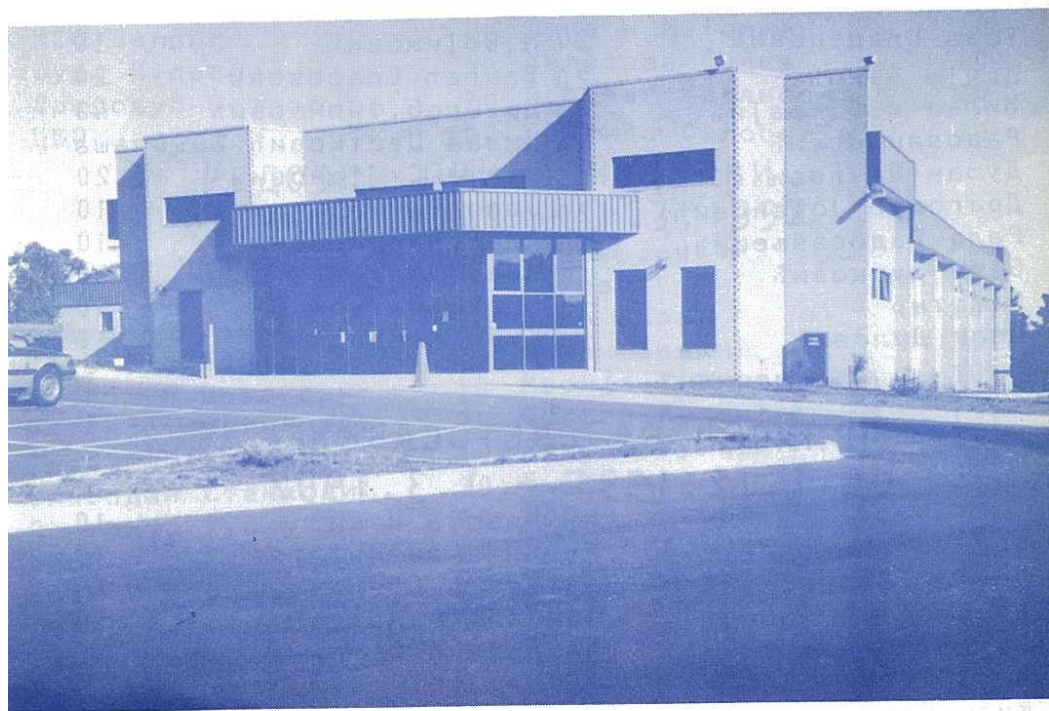
Саво Самарџић	100	Вито Новаковић	20
Данило Видаић	10	Ратко Јевић	50
Раде Оклобџија	10	Јован и М.Пјевач	20
Д.П.Пешић	20	Александра Јакшић	10
Јелка Корица	10	Богдан Богдановић	10
Саво Чубрило	20	Е.Антић	16
Виљко Цвијетић	10	Милан Станић	10
Владимир Бошњак	10	Манојло Поповић	20
Бранко Ђорђевић	50	Бранко Пеурача	20
Миле Јовић	20	Лазар Марјановић	20
Спасоје Цвикић	50	Станиша Грујић	30
Вукашин Божовић	10	Мирослав Томић	20
Витомир Јевремовић	50	Бранко Пеурача	20
Момчило Марић	10	Софија Духон	10
Живојин Марковић	30	Н.Б нечтко пезиме	5
Шуцо	5	Никола и Н.Вујанић	20
Јесика и Нада Козић	50	Радисав Живановић	20
Тоза Младеновић	20	М.Војиновић	10
Цвијо Ђукић	20	Вангел Спасовски	20
Милан и В.Кљајић	50	Др.Слоб.Филиповић	40
Радован Јевић	30	Милан Цветковић	2000чаша
Душан Павловић	10	Илија Стојановић	20
Драгољуб Јовановић	20	Јово Ракић	10
Рада Радосављевић	20	Александра Јакшић	10
Бели Ћурковић	10	Цвета Матић	10
С.Матић	20	Милка Пауновић	50
Иван Дуловић	20	Љубо Наградић	150

ПРИЛОЗИ ЗА СВЕТОСАВНИК ОД 1.12.1991 - 1.3.1992

Живомир Николић	10	Живота Нешић	10
Дмитар Вранешевић	15	Михаило Мијатовић	10
Др.Слоб.Филиповић	30	Степа Степановић	10
Лазар Врањеш	30	Саво Самарџић	10
Милорад Вековић	20	Бранко Пеурача	5
Миле Бањанин	10	Игњатије Јанковић	20
Марко Бањанин	10	Божо Милановић	20
Томо Бањанин	5	Љљана Вукомановић	20
Драган Контић	5	Радојица Ћираковић	10
Драгица Оклобџија	10	Милан и Вера Кљајић	10
		Радмило В.Живковић	10

SVETOSAVNIK

SAINT SAVA PARISH PUBLICATION

ДОМ СВЕТОГ САВЕ
212 Diamond Creek Road,
GREENSBOROUGH

М
О
Д
Е
Л

Б
У
Д
У
Ћ
Е

Л
А
З
А
Р
И
Ц
Е

Ја _____ (име презиме и адреса)

обећавам да ћу са својом породицом, ако Бог да, приложити \$ _____ до Божића 1993, и тиме допринети градњи цркве Св. Саве у Гринзбари.

БУДИМО ДЕО НОВЕ ЛАЗАРИЦЕ У СЛАВУ СВЕТОМ САВИ

Црквено-школска општина "Светог Саве" у Мелбурну најстарија је у Викторији. Увек је она била на добром гласу и вазда се гледало на њу као на узор. Међутим, задњих десетак година изгубила је првенство, а то се десило услед положаја цркве у Калтону и скучености простора.

А сад, ове године, парохија "Светог Саве" има могућност да поврати стари сјај-подизањем Нове Лазарице код Светосавског дома у Гринзбари. Оно место и онакав положај имања су Богом дани, што сте и приметили.

Темељи и бетонска плоча су заливени крајем марта ове године, а на реду је набавка цигле и тражења мајстора за зидање цркве.

Требаће нам око 160 000 цигле, која кошта око \$500 по хијади, а ни зидари неће бити јевтинији. Истовремено нам треба купити прозоре, као и остало што следује, тако да рачунамо да не смемо почети ништа уколико не скупимо макар \$ 150 000, да би завршили посао до кубета.

Управа сматра да би САДА било најбоље почети због јевтине радне снаге и материјала.

Неки се питају: "Можемо ли скупити \$150 000 и почети са градњом?" Одговор је јасан: "МОЖЕМО И СМЕМО! ЈЕР КАД СРБИН НЕШТО НАУМИ НЕМА ТЕ СИЛЕ ДА МУ УСПЕХ ПОРЕМЕТИ! СВАКИ ОД НАС (у већини) МОЖЕ ОДВОЈИТИ ЗА ГОДИНУ ДАНА ПО \$ 1000 ПО ФАМИЛИЈИ. И АКО ТО УЧИНИМО, МИ ИМАМО ПРЕКО ДВЕ СТОТИНЕ ХИЈАДА ДОЛАРА!"

Зато вас молимо да о Васкрсу донесете код цркве ову картицу и на њој напишете колики би ваш прилог био до Божића следеће године. Тако ће управа знати колике су могућности будућих радова на цркви.

В. Обрадов
Председник: В. Обрадов

О ВАСКРСУ 1992.

о. Д. Шиповац
Свештеник: о. Д. Шиповац